

εἶδος ἐντόμων ἢ σπχνιώτατα τινὰ τούτων, οὔτε οἰκιακά πτηνὰ, οὔτε ἄγρια, ἐκτὸς τινῶν σαρκοφάγων. Τὸ μόνον τετράπουν ζῶον τὸ ὑπάρχον ἐνταῦθα, εἶναι ὁ κύων. Ἀλλ' ἡ περίξ θάλασσα ἀφθονεῖ πολυειδῶν καὶ παντοειδῶν ἰχθύων.

Εἰς τὰς νήσους Σανδουῖκ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὀκεανοῦ ὑπάρχουν πυρίπνοα καὶ ἐσβεσμένα ἡφαίστεια. Τινὰ αὐτῶν ἔχουν ὕψος 4500 μέτρα ὑπὲρ ἄνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Τὸ κλίμα τῶν εἶναι λαμπρὸν καὶ ἡ περίξ αὐτῶν γῆ δαφνιστάτη καὶ πολὺκαρπος. Ὅλα τὰ χορταρικά καὶ ἄνθη τῆς Εὐρώπης θάλλουσιν ἐξοχώτερα ἐνταῦθα, ἀλλὰ τὰ δαση τῶν εἶναι ἀπέραντα, ἐξ ὧν ἐξάγονται μοναδικὰ καὶ σπάνια ξύλα. Καὶ ἐνταῦθα μεταξὺ τῶν ξύλων τούτων ἀφθονεῖ τὸ σπανιώτατον, ἐὰν ὅχι μοναδικόν, δένδρον Σαντάλ, τουτέστι τὸ κίτρινον σαντάλ, τὸ τόσον ἐπιζήτητον καὶ χρήσιμον εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν καὶ λεπτουργικὴν βιομηχανίαν. Τὸ ἄρωμά του εἶναι καρυβαρῶς ὁσφραντικώτατον, ἡ σύνθεσίς του πλέον πυκνὴ καὶ ἐσφυγμένη, ὥστε λιστροῦται καλλίτερον τῶν ἄλλων ξύλων. Τὸ σαντάλ τοῦτο εὐρίσκεται μόνον εἰς τὰς ἡφαίστειώδεις νήσους αὐτάς, καθὼς καὶ τὰς ἐγγὺς τῆς Μαρκέζας τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἐνῶ τὸ λευκὸν σαντάλ καὶ ἐρυθροῦν ὑπάρχουν εἰς διάφορα μέρη τῶν Ἰνδιῶν καὶ εἰς τὴν νῆσον Κεϊλανδ. Εἶναι δὲ τὰ τῶν Ἰνδιῶν εὖωνα, ἀφθονα καὶ χρήσιμα εἰς τὴν βαφὴν. Ἡ εἰδικότης τοῦ κιτρίνου σαντάλ ἀποδίδεται εἰς τὴν ἡφαίστειώδη γῆν τῶν νήσων Σαντουῖκ.

Αἱ Κορδιλιέρας, ἡ καὶ κατὰ τοὺς Ἰσπανοὺς Cordilleras - di los Andes, εἶναι σειρὰ ὀρέων χιλιᾶδων μιλίων ἐκτάσεις, ὑπερνεφελῶν καὶ ἡφαίστειοφόρων, ἀρχομένη ἐκ τῆς βορείου Ἀμερικῆς, διατρέχουσα αὐτὴν, εἰς τὴν κεντρικὴν καὶ μεσημβρινὴν καὶ καταλήγουσα εἰς τὴν Παταγωνίαν καὶ τὰς νήσους τοῦ Πυρός. Φέρουσι τὰ ὄρη ταῦτα διάφορα ὀνόματα, ὡς τοῦ Χιλῆ, τοῦ Περού, τῆς Κίτο, τῆς Νέας Γρενάδας, τοῦ Κοκό, τῆς Γκουατεμάλης κτλ. Ὁ ἐρευνῶν φυσιολόγος τὰ προϊόντα, τὰ ὑπὸ τὰ ἡφαίστεια τῶν χωρῶν τούτων, εὐρίσκει, ὅτι αἱ ἐν τοῖς σπλάγχνοις τῶν κρατῆρων τούτων ἡφαίστειώδεις ὕλαι ἢ ἄερια γεννοῦν προϊόντα ἐξόχου γεύσεως, μοναδικὰ, σπάνια καὶ βέλτερα τῶν ἄλλων χωρῶν τῆς Γῆς. Εἰς τὸ Χιλὶ τὸ βόρειον μέρος, εἶναι ἀμμῶδες καὶ βραχωδές, γυμνὸν καὶ στεῖρον. Τὸ κεντρικὸν Χιλὶ εἶναι μικρὸν τι χλοαυγές, τὸ δὲ μεσημβρινόν, ὅπου ὑπάρχουν τὰ πυρίπνοα ὄρη Cordillera de la costa, ὧν οἱ καταστρεπτικοίσεισμοί πολλάκις ἐξηθὸν κατέσεισαν ὁλόκληρον τὴν ἀχανῆ αὐτὴν δημοκρατίαν, τὰ δάση αὐτῆς συγκροτοῦνται ἐκ δένδρων τριάκοντα μέτρων ὕψους, περιέχουσι δὲ ποικιλίαν κυπαρίσσω, ἣν εἰς οὐδὲν ἕτερον μέρος εὐρίσκει τις. Ὅλα σχεδὸν τὰ ὄρη ἐνταῦθα καλύπτονται ὑπὸ τοιούτων μεγαλοσώμων δένδρων, ἐνῶ, ὡς εἶπον, εἰς τὴν βόρειον Χιλὶ δὲν ὑπάρχουν δένδρα. Ἐνταῦθα ἀφθονοῦν πάντα τὰ καρποφόρα δένδρα καὶ φυτὰ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας εἰς ἐξοχωτέρας ποιότητας καὶ μεγέθη, τὸ δὲ ἰνδικόν, ἡ κίνα, ὁ βάμβαξ, ὁ καφές, ἡ ἄμπελος καὶ μεταξὺ αὐτῶν, ὅπερ σπανιώτατον, ἐὰν ὅχι μοναδικόν, ἐν εἶδος μήλων ἀγρίων.

Τὰ μῆλα ταῦτα εἶναι μοναδικὰ, ὡς ὁ κορινθιακὸς ἡμῶν καρπός. Περιγράφονται δὲ ὡς μοναδικὰ εἰς τὴν ἐντέλειαν τῆς ὄψεως καθὼς καὶ εἰς τὴν γεῦσιν τῶν.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΞΕΝΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΡΑΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣΣΗΣ

(Μῦθος τουρκικός)

Ὑπῆρχε ποτὲ ἐν Κίνα ἰσχυρὸς τις αὐτοκράτωρ, καλούμενος Φαγκφούρ. Ὁ μέγας βεζίρης του, ὅστις ἦτο ἄνθρωπος φρόνιμος καὶ σοφός, εἶχε τὸ προνόμιον νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου του οἵανδ' ἡποτε στιγμὴν ἤθελε. Μίαν ἡμέραν, καθ' ἣν, χρώμενος τῷ προνομίῳ τούτῳ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ αὐτοκράτορος, οὗτος, κοιμώμενος ἐπὶ τινος διβανίου, ἐξύπνησεν αἰφνιδίως καὶ ἐν παροξυσμῷ μανίας, ὥρμησε κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ του μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα.

Ἐν τούτοις, κατηνύσθη ἀμέσως, καὶ εἶπεν εἰς τὸν βεζίρην:

«Εἰς τὸν ὕπνον μου ἔβλεπον ὄνειρον θελκτικόν. Ἐβλεπον μίαν νεάνίδα τόσον ὠραίαν, ὥστε οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ δύναται νὰ ὑπάρξῃ τόσον ὠραῖον. Εἰσερχόμενος με ἀφύπνισες. Ἀλλ' ἡ χαρίεσσα αὕτη μορφή εἶνε ἀκόμη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ τηρῶ τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἐν τῇ καρδίᾳ μου.»

Ὁ βεζίρης ἦτο πεπροικισμένος μὲ πνεῦμα καὶ μὲ γνώσεις ἐκτάκτους. Ἐπὶ πλέον, ἦτο καὶ ζωγράφος πρῶτης τάξεως. Εἰς τὰς μορφὰς τὰς ὁποίας ἐζωγράφιζε, προσέδιδε τὴν ζωὴν.

Ἐπιθυμῶν νὰ προσφέρῃ ὑπηρεσίαν εἰς τὸν κύριον αὐτοῦ, τὸν παρεκάλεσε νὰ περιγράψῃ ἐκ νέου λεπτομερῶς ὅ,τι εἶχεν ἴδει εἰς τὸ ὄνειρόν του, καὶ καθ' ὃν χρόνον ὁ Φαγκφούρ ἐποίει τὴν περιγραφὴν ταύτην, ὁ ἱκανὸς καλλιτέχνης, λαβὼν λευκὴν ὀθόνην, χρώματα καὶ χρωστήρας, ἐζωγράφιζε τοὺς χαρακτῆρας τῆς νεάνιδος, καὶ τὸ ἀνάκτορον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ αὐτοκράτωρ τὴν εἶχεν ἴδει κατ' ὄναρ.

Ὅταν ἡ εἰκὼν του ἐπερατώθη, ἀνηρτήθη ἐντὸς ἐνὸς ξενῶνος, παρὰ τὴν πύλην τῆς πόλεως ἐξ ἧς διήρχοντο τὰ κερθάνια, καὶ ὁ φύλαξ τοῦ ξενῶνος ἡρώτα πάντας τοὺς ξένους οἵτινες ἐσάθμευον ἐκεῖ, ἐὰν ἐγνώριζον αὐτὸ τὸ ἀνάκτορον καὶ αὐτὴν τὴν κόρην.

Μίαν ἡμέραν ἀφίκετο ἐκ χώρας μακρυνῆς εἰς ὁδοιπόρος, ὅστις παρατηρήσας τὴν εἰκόνα, ἀνέκραξε:

— Περιέργον! γνωρίζω αὐτὴν τὴν μορφήν.

Τὸν ὠδήγησαν ἐνώπιον τοῦ βεζίρου, ὅστις ἐσπευσε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ.

Ὁ ξένος ἀπήντησεν:

— Ἡ μορφή τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ παρετήρησα, εἶνε ὁμοιοτάτη πρὸς τὴν τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἑλλήνος αὐτοκράτορος. Ἡ ἡγεμονίς αὕτη εἶνε ἐξόχου καλλονῆς. Ἀλλ' ἀρνεῖται ἀπολύτως νὰ νυμφευθῇ, διὰ

τὴν ἐξῆς παράξενον αἰτίαν. Μίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἦτο εἰς τὸν κήπον τῆς παρατηρούσας φωλεᾶν τινὰ εὐρισκομένην ἐντὸς μικροῦ δάσους, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπῆρχε ζεύγος ταύων, ἄρρην καὶ θῆλυ, μετὰ τῶν νεοσσῶν αὐτῶν, αἰφνης πῦρ ἐξερράγη ἐντὸς τοῦ δασυλλίου. Ὁ ἄρρην ταῶς ἀμέσως ἐφυγεν. Ἡ θῆλεια οὐδαμῶς ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς νεοσσούς τῆς, καὶ μὴ δυνάμενη νὰ τοὺς παραλάβῃ μετ' ἐαυτῆς, ἔμεινε μαζὶ τῶν καὶ κατεκάη μετ' αὐτῶν εἰς τὰς φλόγας. Ἡ προδοσία αὕτη τοῦ ἄρρενος καὶ ἡ ἀφοσίωσις τῆς θηλείας, ἐνέπνευσαν εἰς τὴν ἡγεμονίδα σοβαρὰς σκέψεις. Ἐπίστευσεν, ὅτι τὸ γεγονός ὅπερ εἶχεν ἴδει ἐν τῷ κόσμῳ τῶν πτηνῶν, ἦτο παράδειγμα ἀποδεικνύον τὰ συμβαίνοντα καὶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων. Εἶνε τώρα πεπεισμένη, ὅτι ὁ ἐγωϊσμός καὶ ἡ ἀπιστία εἶνε τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ φύλου ἡμῶν. Δὲν θέλει νὰ ἴδῃ κανένα ἄνδρα, καὶ ἀρνεῖται ἀπολύτως νὰ νυμφευθῇ.»

Ἡ βεζύρης συνήγαγε μετὰ χαρὰς τὰς πληροφορίας ταύτας καὶ τὰς μετεβίβασαν ἀμέσως εἰς τὸν Φαγκφούρ. Ἐπειτα ἐσκέφθη:

— «Ὅπως ὁ κύριός μου ἐγένετο ἐρωτόληπτος διὰ τὴν νεανίδα ταύτην, οὕτω πρέπει καὶ αὕτη νὰ καταστῇ ἐρωτόληπτος δι' αὐτόν.»

Ἐζήτησε παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος ἄδειαν ἀπουσίας, ἐνεδύθη ὡς ἀπλοῦς ἰδιώτης, ἀπῆλθεν εἰς τὴν μεμακρυσμένην αὐτοκρατορίαν μετὰ τοῦ ὁδοιπόρου ὅστις εἶχεν ἀναγνωρίσει τὴν εἰκόνα τῆς ἡγεμονίδος, καὶ ἀμφότεροι ἐπεράτωσαν εὐτυχῶς τὸ μακρὸν ταξιδιὸν τῶν.

Ὡταν ἀρίχθησαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὁ βεζύρης μετέβη εἰς τοὺς κήπους τῶν αὐτοκρατορικῶν ἀνακτόρων, καὶ εἶδε τὸ παλάτιον, ὅτι ἦτο ἀπαράλλακτον ὅπως τὸ εἶχεν ὀνειρευθῇ ὁ Φαγκφούρ, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ εἶχε ζωγραφίσει. Οὕτω λοιπὸν, εἶχε πάντα λόγον νὰ πιστεύσῃ, ὅτι καὶ ἡ μορφή τῆς ἡγεμονίδος ἦτο ἐπίσης ἀκριβής, καὶ ὅτι ἡ ἡγεμονίς αὕτη ἦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἑλλήνος Αὐτοκράτορος. Ἐπεθύμει νὰ τὴν ἴδῃ, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐγκατεστάθη ἐν τινὶ ξενῶνι ὡς ζωγράφος.

Ταχέως ἀπέκτησε μεγάλην φήμην, καὶ ὠμίλησαν περὶ αὐτοῦ μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν αὐλήν.

Ἡ ἡγεμονίς, ἥτις ἡγάπα πολὺ τὴν καλλιτεχνίαν, παρεκάλεσε τὸν πατέρα τῆς νὰ μεταχειρισθῇ τὸν ζωγράφον, τοῦτον, ὅστις ἤρχετο τόσοτο μακρόθεν, καὶ τὰ ἔργα του ἐθαυμάζοντο τόσο.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἐκάλεσε, καὶ τῷ παρήγγειλε πλείστας τοιχογραφίας, τῷ ἠτοίμασε δὲ καὶ ἐργαστᾶσιον ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων. Ὁ βεζύρης κατέθελε πάντας τοὺς ὀφθαλμούς διὰ τῆς τελειότητος τῆς ἐργασίας αὐτοῦ, καὶ ὅταν ἐπεράτωσε τὰς δοθείσας αὐτῷ παραγγελίας, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ διακοσμήσῃ τὴν θύραν τοῦ θαλάμου ἐνὸς κατόπιν ἡ ἡγεμονίς. Ἐζωγράφησε λοιπὸν ἐπ' αὐτῆς μέγαν κήπον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο μέγала δένδρα πλήρη καρπῶν, καὶ ἀηδόνες κελαδεῦσαι ἐπὶ τῶν πρασίνων κλαδῶν. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κήπου τούτου ἐζωγράφησεν ἓν κρῖνον, καὶ ἐντὸς αὐτοῦ τὸν Αὐτοκράτορα

Φαγκφούρ ἐν ὅλῃ τῇ λάμπει τῆς ἰσχύος καὶ τῆς καλλονῆς αὐτοῦ. Ἐκείθεν τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου περιβάλλου, ἐφαίνετο λειμὼν διασχιζόμενος ὑπὸ διαυγοῦς ποταμίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν αἰγαγρος ἀρσενικὸς πνιγμένος ὁμοῦ μὲ τὸ μικρὸν του, ἐνῷ ὀλιγον μακρὰν, ἡ θῆλεια αἰγαγρος, ἔβασκεν ἡσύχως εἰς τὰ χόρτα.

Ἡ ἡγεμονίς κατεγοητεύθη ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν εἰκόνων τούτων. Ἀφοῦ τὰς παρετήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν σιγῇ, ἠρώτησε τὸν βεζύρην, ποῦ εἶναι ὁ κήπος οὗτος, καὶ τίς εἶνε ὁ νεανίας ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου, τί ἐσήμεινε δὲ τὸ σύμπλεγμα τῶν αἰγαγρῶν.

Ὁ βεζύρης ἀνέμενε νὰ τῷ ἀπευθυνθῶσιν αἱ ἐρωτήσεις αὗται, διὸ καὶ εἶχεν ἐκ τῶν προτέρων ἐτοιμάσει τὰς ἀπαντήσεις.

— Βλέπετε ἐδῶ, εἶπε, τὸν κήπον τῶν ἀνακτόρων τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας. Ὁ ὡραίος οὗτος νεανίας, ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου, εἶνε ὁ ἴδιος αὐτοκράτωρ. Εἶνε μόνος. Οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ νυμφευθῇ. Ἐν περιστατικῶν, οὕτως ὑπῆρχε μάρτυς, τὸν ἔκαμε νὰ μισήσῃ τὸ γυναικεῖον φύλον.

— Ὅποιον περιστατικόν; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ ἡγεμονίς.

— Μίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτοῦ, ἐκάθητο ἐντὸς τοῦ κισκίου του, ὅτε εἶδε δύο αἰγαγρούς, τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, οὔτινες μετὰ τοῦ μικροῦ τῶν ἤρχοντο νὰ πῶσιν ὕδωρ ἐκ τοῦ ποταμίου. Τὸ μικρὸν ὠλισθήσε καὶ περὶ παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ρεύματος. Ὁ πατὴρ ἀμέσως ὤρμησε κατόπιν του διὰ νὰ τὸ σώσῃ καὶ ἐπνίγῃ μετ' αὐτοῦ. Ἡ μήτηρ, μόνον περὶ ἐαυτῆς σκεπτομένη, ἀπεμακρύνθη τοῦ ποταμοῦ, καὶ μετέβη ὅπως βροκήσῃ εἰς καλὴν χλόην. Ἡ ψυχρὰ αὕτη ἀδιαφορία ἐφάνη εἰς τὸν Φαγκφούρ ὡς παράδειγμα τοῦ γυναικείου χαρακτῆρος. Εἶπε καθ' ἐαυτόν, ὅτι ἀναμφιβόλως ὅλαι αἱ γυναῖκες εἰσὶν ἐξίσου ἀπιστοὶ καὶ ἐγωῖστριαι. Δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ ἔχῃ σχέσεις μετ' αὐτῶν, καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ νυμφευθῇ.

Ἡ ἡγεμονίς ἤκουσε τὴν διήγησιν ταύτην μετὰ πολλῆς προσοχῆς, καὶ ἐστοχασθῇ, ὅτι εἶχεν ἀπατηθῇ, ἀρνούμενη εἰς τοὺς ἄνδρας τὰς ἀρετάς, ὡς ἀπέδιδεν εἰς τὰς γυναῖκας. Κατόπιν, εἶπεν εἰς τὸν Βεζύρην:

— Ὁ αὐτοκράτωρ σας μὲ ἀρέσκει πολὺ ἀναμφιβόλως, ἐκ θείας προνοίας συνέβη νὰ ἀρνηθῶ ὅλας τὰς περὶ γάμου προτάσεις. Εὐχαρίστως θέλω νυμφευθῇ τοιοῦτον ἡγεμόνα, καὶ πιστεύω ὅτι εἰμαι κατὰ πάντα ἀξία αὐτοῦ.

Καὶ μετέβη ἀμέσως παρὰ τῷ πατρὶ αὐτῆς καὶ τὸν ἐχαροποίησεν, ἀναγγεilaσα αὐτῷ τὴν περὶ γάμου ἰδέαν τῆς.

Ὁ Ἕλλην αὐτοκράτωρ ἀμέσως ἐγράψεν πρὸς τὸν Φαγκφούρ, ἐξελέξατο δὲ, διὰ νὰ τῷ κομίσῃ τὴν ἐπιστολήν, ἐν τῶν πρωτίστων προσώπων τῆς Αὐλῆς του.

Ὁ βεζύρης ἀνεχώρησεν ὁμοῦ μὲ τὸν ἀπεσταλμένον τούτον, καὶ ἀμφότεροι αἰσίως ἀρίχθησαν εἰς τὴν Κίναν.

Φαντάζεται τις μετ' ὀπίσσης χαρὰς ὁ ἐρωτόληπτος

Φαγκφοῦρ ἤκουσε τὴν διήγησιν τοῦ πολυμηχάνου ὑπουργοῦ του, καὶ μεθ' ὑπόσεως τιμῆς ἐδέξατο τὸν ἑλληνα πρεσβευτήν. Ἡ ἀπάντησις τοῦ ἀμέσως συνετάχθη, καὶ ἐνυμφεῦθη τὴν ὡραίαν ἡγεμονίδα, ἀμφοτέροι δὲ ἐζήσαν εὐτυχεῖς μέχρι τοῦ τέλους τῆς ζωῆς αὐτῶν.

(Ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ Xavier Marmier)

ΑΜΥΜΩΝΗ

Θὰ ἐγνώρισές ποτε βεβαίως, ἀγαπητὲ ἀναγνώστη, κἀνὲν ἐκ τῶν νωδῶν ἐκείνων γραϊδιῶν, ἀτινα φέρουσιν ἔτι τὸ ὄνομα τῆς κόρης, καὶ τοῦτο διότι δὲν ἠδυνήθησαν ἐν τῇ νεότητί των, ὡς ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ αὐτῶν κάλλους, νὰ εὖρωσι σύζυγον ἀντάξιον ἑαυτῶν. Τὸ τοιοῦτον ὅμως δὲν συνέβαινε καὶ κατὰ τοὺς παλαιούς χρόνους, διότι τότε οἱ καλοὶ θεοὶ προελάμβανον πᾶν τοιοῦτου εἶδους ἄτοπον, ὡς ἀποδεικνύει τοῦτο καὶ ἡ παρούσα ἱστορία.

Εἰς τὸ ἀνατολικὸν τῆς Ἀργολίδος μέρος, πέραν τῶν κολοσσαίων προϊστορικῶν λειψάνων, ἐξαπλοῦται ἐν μέσῳ ταπεινῶν ὀρέων εὐρεῖα κοιλάς, παριστώσα ἐν ὥρᾳ ἑαρος, διὰ τῆς ἡρέμου καὶ φυσικῆς αὐτῆς καλλονῆς, εἰκόνα εἰς ἄκρον μαγευτικὴν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς πεδιάδος καὶ τῶν περιστοιχούντων αὐτὴν ὀρέων, μέχρι τῆς κορυφῆς των, ἀπλοῦται πρᾶσινος τάπης χλόης βραχείας καὶ ἰσομήκου, ὃν κανονικῶς κοσμοῦσιν ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἐκτάσει ὡραῖοι ἀσφόδελοι, πορφυροὶ μήκωνες καὶ λευκοὶ μαργαρίται· πρὸ τοῦ παρακειμένου ὄρους ὑψοῦται μικρὸς τις βράχος, ἀναβλύζων διὰ τριῶν ὀπῶν, ὅς φέρει ἐπ' αὐτοῦ ἐν γραμμῇ, ἀσθονον καὶ διαυγὲς ὕδωρ, τὸ ὁποῖον, ἀκολουθοῦν ἐν τῇ πορείᾳ του ἀφανεῖς ἀτραπούς, ἐκβάλλει εἰς τὴν Λερναίαν λίμνην. Δένδρα μὲ πλούσια φυλλώματα κεῖνται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τῆς πεδιάδος, ἐν τῷ βῆθει τῆς ὁποίας, ἐκεῖ ἐνθα αὕτη δὲν περικλείεται ὑπὸ τῶν πέριξ ὀρέων, διακρίνονται τὰ πέραν ἐν τῇ διαστήματι ὑψούμενα κυανᾶ ὄρη, ὧν αἱ κορυφαὶ συγχέονται μετὰ τοῦ ὀρίζοντος. Καὶ τὴν εἰκόνα ταύτην περικλείει ὑπεράνω διαυγέστατος γλαυκὸς οὐρανός, ἐφ' οὗ οὐδὲν ἄλλο στίγμα διακρίνει τις, πλὴν τῶν σπανίως εἰς τὰ ἄκρα αὐτοῦ ἐπιφανιζομένων σμικροτάτων ἀργυροειδῶν νεφῶν, ὁμοίων πρὸς τολύπας βάμβακος.

Ἡμέραν τινὰ, ἐν τῇ παλαιᾷ ἐποχῇ, ἡ ὡραία αὕτη κοιλάς παρέστησε τὴν λαμπροτέραν τῶν ἐπὶ γῆς εἰκόνων· ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀνέλκε καὶ πάλιν διὰ παντός τὴν προτέραν αὐτῆς ὄψιν καὶ τὰ πτηνὰ ἐκ ανέλαβον τὸ ἄσμά των, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς κρότος ταραττεῖ ἔκτοτε εἰμὴ ὁ μετ' αὐτοῦ συνδυαζόμενος ἀδιάκοπος κρότος τοῦ ἀπὸ τοῦ βράχου ρέοντος ὕδατος.

Ὁραίαν τινὰ ἐαρινὴν πρωίαν ἡ Ἀμυμώνη, ὡς καὶ ἄλλαι τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς, ἐστάλη πρὸς ἀναζήτησιν πηγῆς τινος παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Δαναοῦ,

ὅστις, πρὸ μικροῦ ἀποβίβασθεις εἰς Ἄργος μετὰ τῶν πεντήκοντα αὐτοῦ θυγατέρων, εὔρε τὴν πόλιν στερουμένην ὀλοτελῶς ὕδατος. Ἡ Ἀμυμώνη, ἀποχωρισθεῖσα τῶν λοιπῶν αὐτῆς ἀδελφῶν, ἀπῆλθε μακρὰν, πολὺ μακρὰν, εἰς τὰ πεδία τῆς Ἀργολίδος, ὅπου, μετὰ ματαίαν ἀναζήτησιν, ἐξηπλώθη ἀπηυδημένη περὶ τὴν μεσημβρίαν ὑπὸ τὴν σκάν δένδρου τινός, ἵνα μετ' οὐ πολὺ, ἀναλαβοῦσα, ἐπαναλάβῃ τὰς ἐρεῦνας τῆς. Ἡ ἀτυμώσφαιρα ἦτο χλιαρὰ ὡς ἐν ὥρᾳ θέρους, οὐδεμίᾳ πνοῇ ἀέρος ἐτάραττε τὰ φύλλα τῶν δένδρων, καὶ ὁ μεσουρανῶν ἥλιος ἐπέχεε πανταχοῦ λαμπρότητα ἐπιφέρουσαν σκοτοδίνην εἰς τὸ βλέμμα· ταῦτα πάντα καὶ ἡ κόπως ἀφ' ἑτέρου, δὲν ἤργησαν νὰ ἐπιφέρωσιν εἰς τὴν κόρην γλυκύν ὕπνον, ὅστις ὅμως δὲν διήρκεσε πολὺ, ἰδοὺ διὰ τίνα αἰτίαν. Ἐν τῷ μεταξύ συνέβη νὰ διέλθῃ πρὸ αὐτῆς ἐκ τύχης σάτυρός τις—τὰ ὄντα ταῦτα ἦσαν λίαν συνήθη τότε ἐν ταῖς ἀγροῖς—ὅστις, ἰδὼν τὸ κάλλος αὐτῆς, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ τῇ πράσῃ τὰς θωπείας του· δὲν ἤργησε δὲ νὰ προβῇ καὶ εἰς πραγματοποίησιν τῆς ἰδέας του ταύτης, διότι μετ' οὐ πολὺ ἡ Ἀμυμώνη ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς, αἰθανομένη τινὰ ταραττοντα τὸν ὕπνον τῆς. Φάντάσθητε ὁποῖα ὑπῆρξε τότε ἡ ἐκπληξίς τῆς, εὐρούσης ἑαυτὴν μετὰ τῶν χειρῶν τραγόποδος καὶ φαλακροῦ ὄντος, ἔχοντος σιμὴν τὴν ρίνα καὶ ὡς αἰγός· ἀποσπασθεῖσα εὐθύς τῶν χειρῶν του διὰ βιαίου κινήματος, ἐτράπη εἰς φυγὴν, τρέχουσα ὡς ἀστραπή· ἀλλὰ καὶ ὁ σάτυρος, ὅστις δὲν ἠνύει ν' ἀφήσῃ τὴν λείαν του νὰ τῷ διαφύγῃ, ἔτρεχεν ἐπίσης καλῶς, καὶ ὅτε μετ' ὀλίγον ἡ νεᾶνις εἰσῆρχετο ἐντὸς ὡραίας κοιλάδος, τῆς ἰδίας κοιλάδος, ἣν εἶδομεν ἀνωτέρω, ὁ ἥρωες ἡμῶν τὴν εἶχε πλέον φθάσει καὶ τὴν συνέλαβεν εἰς χεῖρας του. Ἡ Ἀμυμώνη, μολοντί τὸ μέρος ἦτο ὅλως ἔρημον, ἐζήτει μεγαλοφώνως βοήθειαν, ἀνθισταμένη συνᾶμα δι' ὅλων αὐτῆς τῶν δυνάμεων. Ἡ νεᾶνις δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἡττηθῇ, διότι ὁ ἀντίπαλος ἦτο πολὺ ἰσχυρότερος αὐτῆς, ἂν μὴ προσέτρεχεν εἰς τὰς φωνὰς τῆς ἡ θεία δύναμις, ὅπως τὴν σώσῃ.

Ἐν ᾧ δηλαδὴ ἡ Ἀμυμώνη εἶχε πλέον ἀπολέσει πᾶσαν ἐλπίδα περὶ ἀπελευθερώσεως, εἶδεν αἰφνης πρὸς μεγάλην τῆς ἐκπληξίν τὸν σάτυρον ἀπαλλασσόμενον αὐτὴν τῶν χειρῶν του καὶ τραπέντα εἰς φυγὴν πρὸς τὸ ὄρος· ἔτι δὲ μᾶλλον ἐξεπλάγη, ὅτε ταῦτο χρόνως, στραφείσα ὀπισθεν εἶδεν ἐπερχόμενον ἐναντίον τοῦ σατύρου ἄνδρα ἐκτάκτως ὡραῖον καὶ μεγαλοπρεπῆ, κρατοῦντα εἰς τὴν χεῖρα χρυσὴν τρίαιναν. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, πλησιάζας μετ' οὐ πολὺ τὸν σάτυρον παρὰ τὸν μικρὸν βράχον τὸν ὑψούμενον κατ' ὠθεν τοῦ ὄρους, τῷ κατήνεγκε τὴν τρίαιναν, ἥτις ὅμως, ἀποτυχούσα τοῦ σκοποῦ, ἐκαρφώθη ἐπὶ τοῦ βράχου· ὁ σάτυρος ἐν τούτοις ἀνῆρχετο ἐπὶ τοῦ ὄρους, καὶ ὁ διώκων αὐτὸν, ἀρῆσας τὸ ὄπλον του ἐπὶ τοῦ βράχου, τὸν ἠκολούθει κατόπιν, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀμφοτέροι ἐξηφανίσθησαν ὀπισθεν τοῦ ὄρους.

Ὅτε μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ ὡραῖος καὶ μεγαλοπρεπὴς ἄνθρωπος ἐπέστρεψε μόνος εἰς τὴν κοιλάδα, εὔρε τὴν Ἀμυμώνην παρὰ τὸν βράχον, ἐκπληκτικὴν ἔτι διὰ